

צחי דאכי
בן שולמית וששון
נולד 19.5.73, מ' בא"ד תשל"ג
נפל 19.8.93 ב' באכ"ל תשנ"ג
דדגה, סמך
ז.א. 5053744

אלול נאה ונסעים (ז' חזי)

ז' חזי נאה הסתח-תקלה השנת 1973, כשחיה בן שבעים וחמש
המלכה והתורה הפשוטה, זמורה שנה לקחו זמורה וקרו הלכות
200+. בקיץ ז' חזי זמן "שה-נולד" יחד עם אחיו אייל הקול
אמנו השנה. כשחיה ז' חזי בן 5 נאה איחית וז' חזי שכח לא היה היה
הקול המלכה, אלה מאה את איחית ואלה זה. את כל ימי החלפת
תקול אייל וז' חזי ביתה, אמרת הפרט של שנה ניאו כפי אלול קול.
אם את ההר-מצבה לשו היה ה-19.8.85 ולחזיקה הולמנו חברים
ואכיים רבים. את היה היסודי מאה באה"ק, אחר דבית הספר
התיכון "קול" המלכה הסתחיה" באמת צנת מצנים. התיכון הסוכר חברים
רבים, אך נראה תמיד עם חמיו האלהים: יאה, אזי, איקו, ז' חזי ויהא
נקלו החישים.

הם היו יחד "הנה הקאה והוא" יצאו אטולים, לשו חיים משועים
האופניים קול המלכה. הם הלכו יחד זהב קולות, הם שמו קולו קולות
הם לשו השל יחד - הילדים חרות אסירות. (אפילו חיבו אחר קול
השני כשתיפסו אפיונים). את השיל שלפני הילוס לשו כל החברה יחד
האית והואם קול שתי אסירות אילוס: איתת קולת הקאה והוא
והשנה לכל צעירי היליה הפאה הקאה.

ז' חזי התקיים ה-7.8.91 הוא הלך קולתית אחיו אייל קולנו, היתה לו
גאה זמורה זמורה בזמנו. הוא נקנס לא סוף אהית אמרת אלה תמיד
היה אחייק וזיקה השל בקולות.

השבתות היו צפופים כל החברה ומתפסים חולות וארס זיס
אפיה אמרים בקראה, זפמים כשבתותקו הוא נוספים זקוקה בקולות.
ז' חזי זמורה חיים " הם נהגו אלה. ז' חזי אלה את הלבא בקנה את
הפזמונות האבציות, הוא חשב אקולן. באחת ההתקולות השטחים
הוא היה אחת. עם כל השטיות שלו תמיד הלמן ותמיד זפנו יצאנו
למים היה אפיוק נה אהיק היכתי הערק.

מאת: דורית יגורוב-נצר

ושבים בסלון כיבוד קל על השולחן. מחכים ששולה תגיע, ובינתיים מציג ששון את ההזמנות הרבות שהגיעו אליו, בשל היותו אב שכול. "לאיזה דברים אני צריך ללכת?" שאל בפשטות גוגעת ללב. "את מבינה, אני לא רגיל."

שולה נכנסת. נירית תגיע לקראת סוף השיחה. ואז משתדר שקט מביך ולאחריו זורמת שיחה טעונה. את הכאב שומעים בטונים המשתנים, ורואים במבט של הילדים ובעיניים האדומות של האמא. נתחיל ביום ההוא.

שולה: "ששון תתחיל אתה. הוא קיבל את ההודעה." ששון עבר כשומר בשער ביה"ח 'פוריה': "באה לבית החולים מוגית עם קצינים, הכנסתי אותה וכעבור כמה דקות התקשרו לשער וביקשו אותי. ניגשתי לשם והפקידות אמרו לי להמתין בפרוודור. הן לא רצו לומר לי במה מדובר. אחרי עשר דקות אמרו לי להכנס. נכנסתי וראיתי קבוצה של חיילים. חשבת שם רוצים לבדוק את רשימות הנשק שלי, או שאולי אני צריך להחליף נשק. שאלו אותי אם אני הוא ששון דאלי, וענית שכן. יש לך ילד בצבא? אמרתי לו שיש לי שניים. 'וצחי דאלי הוא אחד מהם?' רק שמעתי צחי נבהלתי. ואז הוא התחיל: 'צר לי להודיע לך... הוא לא נהרג. אמרתי רק את זה אל תגיד לי. תגיד לי מה שאתה רוצה, רק שהוא לא נהרג. ואז הוא התחיל לספר לי על הפיגוע ועל שאר החיילים שנרצחו."

'לקחו לי את הנשק, כרי שאני לא אעשה שטויות. יצאתי החוצה והתחלתי לצעוק ולבכות. מנהל ביה"ח שאל אותי מה קרה. כשאמרתי לו, שצחי נהרג הוא כעס בלתי..."

באותה עת שהתה אשתו שולה בעפולה, בכניין בו מתגוררות שתי אחיותיה. ששון הגיע לאחותה ובפיו הבשורה המרה. שולה: "אחותי התקשרה אלי ואמרה לי בבכי לבוא אליה. לא הבנתי מה קרה לה. לפני עשר דקות הייתי אצלה. צעקתי לאחותי מלי לרדת יחד איתי ולראות מה קורה עם אסתר."

בעודה במדרגות ראתה את בעלה עולה לקראתה, שפוף וזוכה, ולרגע התהה מדוע הקדים לבוא לקחתה. "קבענו בארבע, למה באת עכשיו? שאלה אותך, אך לא חיכתה לתשובתו. "ישר תפסתי את הראש. זה צחי נכון? מה קרה לצחי? הרגשתי ישר שהוא נהרג, לפי הבכי שלו."

כששולה חזרה להכרתה, היא מצאה עצמה אצל אחותה, ולצידה רופאים וחילים. "איפה צחי?" שאלה את כולם. "תגידו הוא נהרג? הם שתקו."

שולה: "יצינו שתהיה הלוויה הכי מסודרת. צחי היה אדם שכיבד את כולם. ששון, ורצינו שכולם יכבדו אותו."

אך לכל אחד מהם היה קשה לבשר לשאר בני המשפחה על מות הבן. שולה: "בטלפון הראשון ככה התעלפתי. לא יכולתי לבשר את זה הלאה, אחד העביר לשני."

אייל ידע אחרון. סמוך מאד למועד ההלוויה. קשה היה לאתרו. שולה: "אייל לא האמין שאחי איננו. הוא נהה באחרים, לאבכה. המשפחה והחברים אמרו לו שיבכה, אך הוא לא הגיב. רק בחדשות של חצות, כשפורסמו תצלומי ההרוגים, או הבין

הם היו חמישה חברים טובים, שצמחו ב'נוער העובד והלומד', ושנחשבו לבלגניסטים. כולם היו בטוחים שיהיו ג'ובניקים והתכבדו. צחי היה הראשון שהתגייס, ובעקבות אחיו הגיע לגולני. לחברים שלו אמר, שאם לא יצטרפו אליו לא יהיה חבר שלהם. והחברים התגייסו. כולם הגיעו ליחידות קרביות והצטיינו בשירותם.

חסד לנו עם החיוך שלו. הוא היה כזה ליצן, לא עשה רע לאף אחד, עשה מה שבראש שלו. מי עזר לכם להתמודד? "חוץ מחברים אף אחד."

הם ממשיכים לבקש כמו בהתחלה? "ואפילו יותר. החברים שלו מגיעים אלינו בדרך כלל ישר מהצבא, כל יום שישי, יושבים על אבטיח ומספרים על החברות ועל החוויות. בדרך

לראשונה, שמשוה נורא קרה לאחיו, שכה קשור היה אליו."

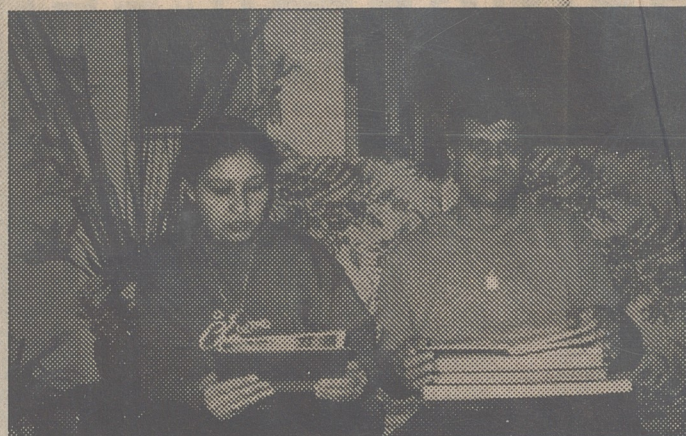
ההלוויה היתה ענקית. תושבי טבריה רבים התלכדו לשעה קלה סביב הכאב הגדול. עשרות חברים, משפחה ומכרים רחוקים.

כיצד מעכלים ידיעה כזאת? "עד היום לא עיכלתי. עד היום אני מאמינה, שהבן שלי חוזר און, אי אפשר לעכל דבר כזה. הוא

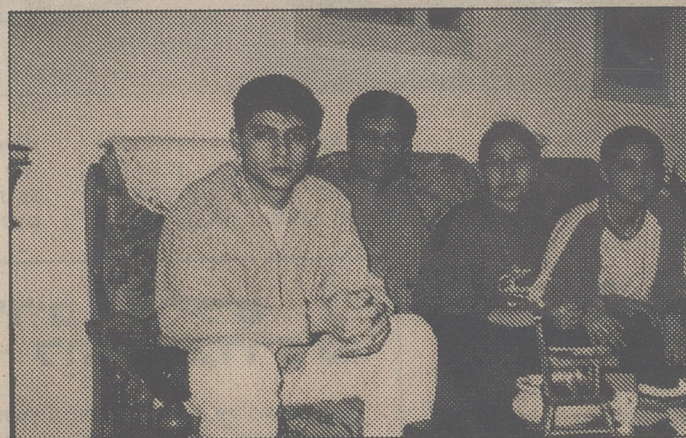
יש סיכוי לשלום עם הערבים? האם אתם שונאים אותם?

**שולה: "היום כן, קודם כחות.
ביום שצחי נהרג רבין
וערפאת לחצו ידיים. הרבה
אמרו לי שהנה צחי, וגם
החיילים שנהרגו איתו, יביאו
את השלום. אני חושבת שזה
לא נכון. הרבה רציחות היו
אחרי כן, אין סיכוי לשלום,
אני לא מאמינה בשלום."**

**ששון: "ידי הערבים מגואלות
בדם. גם אני לא מאמין
בשלום. אין לי פתרון אחד,
אבל אני לא דוגל בסילוק
יהודים מאדמותיהם."**

"הוא היה כזה ליצן לא עשה רע לאף אחד", שולה וששון ואלבומי התמונות.

"היו ימים שאף אחד לא תקתק בדלת"-משפחת דאלי כואבת ביחד והרכה לחדר.

מדבר חופשי, ואני מעריך אותה על כך שהיא מקשיבה לי."

מצפים ממך שתנהג בצורה מסויימת?

"יכול להיות שהרבה אנשים רואים אותי מטייל, מסתובב. רואים בן אדם צוחק, אבל אף אחד לא יודע באמת מה יש בפנים. הקטע של הבילוי זה רק לנסות לחזור לחיים רגילים, זה לא כדי להעביר את הכאב, או להשכיח אותו."

שולה: "הכאב נשאר כאב ושאף אחד לא יגיד לי שהחיים ממשיכים."

יש סיכוי לשלום עם הערבים? האם אתם שונאים אותם?

שולה: "היום כן, קודם פחות. ביום שצחי נהרג רבין וערפאת לחצו ידיים. הרבה אמרו לי שהנה צחי, וגם החיילים שנהרגו איתו, יביאו את השלום. אני חושבת שזה לא נכון. הרבה רציחות היו אחרי כן, אין סיכוי לשלום, אני לא מאמינה בשלום."

ששון: "ידי הערבים מגואלות בדם. גם אני לא מאמין בשלום. אין לי פתרון אחד, אבל אני לא דוגל בסילוק יהודים מאדמותיהם."

אייל: "אני מאמין בתהליך השלום. לגבי הערבים יש לי רגש נקמה; תמיד היה ותמיד יהיה. אף פעם לא אהבתי אותם, ויכול להיות שהשנאה רק התגברה."

צוארכם אתם עונדים שרשרת זהב, הנושאת את דמותו של צחי.

"בכל דבר שרק אפשר אנחנו מנציחים את שמו: בספר תורה, בנר נשמה ברבי מאיר, בחוברת זכרון ובחדר הנצחה ב'נוער העובד והלומד'. רק שאלוהים יתן כוח להמשיך."

חייבים להתלכד סביב המשפחה."

האובדן שינה אתכם?

שולה: "אני נעשיתי יותר עצבנית. כשמדברים על צחי, ואומרים איוו מלה לא במקום, אני מייד מתנפלת על זה שאמר. אני מרגישה שאני צריכה להגן עליו, כאילו הוא קיים, אך הוא לא יכול לדבר, ואני הפה שלו."

מירית: "החיים שונים. הבית השתנה. כל אחד בשלו, כל אחד הסתגר יותר. זו לא אותה שבת, שהיתה תמיד."

אייל: "אני דווקא נעשיתי יותר רגוע. לגבי הקטע של לתכנן דברים בעתיד, לא שווה. מי יודע מה יקרה. אני מסתכן בכל מיני דברים, בכביש למשל. סתם, כי אני יודע שזה לא תלוי בי. זה למעלה. אם נרשם לך למות, אז זה לא משנה."

אתה יודע שאתה עלול לפגוע בחוריק?

"אני יודע ואיכפת לי מהם, אך מה שקורה זה בלי תכנון."

עם מי אתה מחלק את ההרגשה הזו?

"זה קטע אישי מאד. ישלי ידידה, איתה אני

כלל מספרים על מה שהיה, פחות על מה שקורה איתם היום. אולי לא נעים להם. איתם לפעמים אני צוחקת."

"בכל יום שישים הם נוהגים לעלות לבית העלמין. הם כותבים לו פתקים, שמים לו סיגריה על הקבר וגם פרחים."

ומה עם השכנים שלכם, החברים שלכם?

שולה: "בשבעה הם עזרו, אין מה להגיד. אח"כ הרגשתי שהם מתרחקים. היו ימים שאף אחד לא תקתק בדלת. הרגשתי שהם מפחדים מהגורל שלי."

ששון: "אולי הם התביישו."

אייל: "יתכן שהם לא חשים בנוח להיות ליד אדם שכואב לו כל כך, והם עצמם חיים כרגיל."

שולה: "חוצ' מה גם לא יכולתי לשבת ליד השכנות. דיברתי ובכיתי הרבה על צחי. חלק הקשיבו, וחלק לא. חלק אמרו לי להפסיק לבכות, שהוא לא יחזור ושאיין מה לעשות. ואלו היו המלים הכי קשות."

ומה עם קשרים עם משפחות שכולות אחרות?

ששון: "לפני שבועיים צה"ל אירגן סיור למשפחות שכולות, שאיבדו את ילדיהן בשנה האחרונה. בסיום צפינו על הווארי, בו נהרג צחי."

שולה ממשכה: "לא התקרבנו למשפחות האחרות יותר מדי, דווקא רצינו. אבל כל משפחה עם הכאב שלה. רק עם משפחה אחת יש לנו קשרים חמים עוד מקודם, עם המשפחה של מפקדו של צחי."

אתם עוסקים הרבה בהנצחת שם הבן. על

"הייה שלום לוחם גולני"

במילים אלו נפרד מג"ד בגולני מצחי דאלי ז"ל, שנפל בדרום לבנון בעת ביצוע משימת בטחון שוטפת.

צחי היה לוחם ברובאית, גרוד 12 ברק, בחטיבת גולני. נותרו לו עוד שבועיים כדי לזכות ב"וותיקות", מה שאומר בגולני, ללא מארבים, ללא שמירות, ללא תורנויות.

צחי היה נער חמודות שהבנות אהבו. פזה ילד עם חיוך תמידי על פניו. אפילו הדברים הרציניים ביותר לא הצליחו למחוק את החיוך המקסים מעל פניו.

צחי היה ילד אהוב ביותר על מוריו. עוד בימי בית הספר היסודי "ארליך", דרך תנועת הנוער העובד והלומד, בית הספר התיכון "עמל" ועד לגיוסו לצה"ל באוגוסט 91. גם בצבא ביצע את המשימות שהוטלו עליו ברצון ומתוך כוונה לעזור לחברה. חשוב היה לו שהאחרים לא יסבלו בגללו.

צחי היה תמיד עם שמחת חיים מיוחדת במינה. הוא אהב את החיים ועשה הכל על הצד הטוב ביותר. העיר והמדינה היו יקרים לו והוא היה מעורה בכל מה שקורה לנוער בעיר.

צחי בן אהוב, אח יקר, חבר נאמן, חייל גולני שישאר לנצח בן 20. יהי זכרו ברוך

"איך הלכת לי חבר"

המומים וכואבים יושבים אנו בביתך וחושבים על אלוהים שממעל איך ברגע אחד לפני זריחה קטף אותך, ועוד פרחים צעירים רעננים ויפים. צחי, אהבת את החיים, אהבת לצחוק אהבת לרקוד, אבל עכשיו ד' לא עוד.... צחי דע לך שם למעלה, שאנו פה למטה חושבים עליך וננצור את יופיך. תמונתך לא תמוש מזכרונו ונחרוט את שמך על קירות ליבנו, ושם, בלב, לנצח תישאר. נשארנו המומים וכואבים ואתה לעולם תישאר בן 20
מחבריו: עמי, גלי, מיקי, צחי א', יאב, אסי, מיה ודורון

חברים מספרים על צחי

- צחי אהב את שרותו הצבאי. היה לוחם אמיתי ברובאית של גולני.
- אהב לעשות חיים ולא דפק חשבון. עשה מה שבא לו בראש
- תמיד היה לו חיוך משגע שאף אחד לא יכול לעמוד בפניו
- גדל ואהב את תנועת הנוער שבה היה חבר פעיל
- אהב שלום. לפני שנה ער את שיר לשלום
- כמפגש חג המעלות של הנוער העובד והלומד
- מעולם לא רב עם אף אחד, אי אפשר היה לכעוס עליו
- אהב לרקוד ולהשתולל, אהב בנות....
- חבר אמיתי שלא ישבור שמירה בחיים
- שקט, מופנם, עדין ואהוב

גולני שלי [שלך]

גולני שלי היא טורי אנשים
גולני שלי היא שמות ופנים
מקומות וזמנים
וקולות משונים
השבים ועולים למולי....
גולני שלי אגדה וסיפור
גולני שלי ללא אות ועיטור
של אתמול שעבר
ולתקוות יום מחר
השבות ועולות למולי....
גולני, גולני שלי, גולני שלי

מערכת העוקץ משתחפת בצערה של משפחת דאלי בנובל בנם **צחי ז"ל**

על הקבר הטרו של בנם הבכור של ציון מנהלים לעלות לבית העלמין ולשים לו סגנון על הקבר ופרחים סיפור של חברת אמנות.

"שאף אחד לא יגיד לי שהחיים ממשכיכים"

ב-19.8.93 התפוצץ מטען צד בלבנון וגרם למותם של 7 לוחמי "גולני". ב-19.8.93 חצתה משפחת דאלי את הקו הדמיוני, המבחין בין משפחות שימשתתפות בצער' לבין אלה שנושאות אותו בליבן. קו גבול שקוף, שהבדלתו ניכרת במיוחד בימי הזכרון לחללי מערכות ישראל • "אנחנו לא צוחקים מהלב", אומר ששון האבא. "הבית השתנה, זו לא אותה השבת שהיתה פעם", אומרת נירית, האחות התיכוניםטית. "חלמתי שהוא חוזר הביתה עם הצמידאן והחיוך שלו, פותח את הדלת ואומר, התחבאתי בהרים, ועכשיו חזרתי, אבל אל תגידו לאף אחד, אחר כך הוסיף אייל (24), האח הגדול ברגישות: "זו בעצם הפעם הראשונה, שאני מספר למישהו על החלומות שלי. בטח גם אמא שלי חולמת". אמא שלו שולה, מדברת על הכאב. "הכאב נשאר כאב ושאף אחד לא יגיד לי שהחיים ממשכיכים" • שיחה עם בני משפחת דאלי ערב יום הזכרון על החיים לצד הזכרון ←

ושבים בסלון. כיבוד קל על השולחן. מחכים ששולה תגיע, ובינתיים מציג ששון את ההזמנות הרבות שהגיעו אליו, בשל היותו אב שכול. "לאיזה דברים אני צריך ללכת?" שאל בפשטות נוגעת ללב. "את מבינה, אני לא רגיל."

שולה נכנסת. נירית תגיע לקראת סוף השיחה. ואז משתרר שקט מביך ולאחריו זורמת שיחה טעונה. את הכאב שומעים בטונים המשתנים, ורואים במבט של הילדים ובעיניים האדומות של האמא.

נתחיל ביום ההוא.

שולה: "ששון תתחיל אתה. הוא קיבל את ההודעה." ששון עבד כשומר בשער ביה"ח 'פוריה'; "באה לבית החולים מוגית עם קצינים, הכנסתי אותה וכעבור כמה דקות התקשרו לשער וביקשו אותי. ניגשתי לשם והפקידות אמרו לי להמתין בפרוודור. הן לא רצו לומר לי במה מדובר. אחרי עשר דקות אמרו לי להכנס. נכנסתי וראיתי קבוצה של חיילים. חשבתי שהם רוצים לבדוק את רשימות הנשק שלי, או שאולי אני צריך להחליף נשק. שאלו אותי אם אני הוא ששון דאלי, וענית שכן. יש לך ילד בצבא? אמרתי לו שיש לי שניים. 'צחי דאלי הוא אחד מהם? רק שמעתי צחי נבהלת. ואז הוא התחיל: 'צר לי להודיע לך... הוא לא נהרג אמרתי. רק את זה אל תגיד לי. תגיד לי מה שאתה רוצה, רק שהוא לא נהרג. ואז הוא התחיל לספר לי על הפיגוע ועל שאר החיילים שנהרגו."

"לקחו לי את הנשק, כדי שאני לא אעשה שטויות. יצאתי החוצה והתחלתי לצעוק ולבכות. מנהל ביה"ח שאל אותי מה קרה. כשאמרתי לו, שצחי נהרג, הוא בעט בדלתי."

באותה עת שהתה אשתו שולה בעפולה, בכניין בו מתגוררות שתי אחיותיה. ששון הגיע לאחותה ובפיו הבשורה המרה.

שולה: "אחותי התקשרה אלי ואמרה לי בבכי לבוא אליה. לא הבנתי מה קרה לה. לפני עשר דקות הייתי אצלה. צעקתי לאחותי מלי לדרת יחד איתי ולראות מה קורה עם אסתר."

בעודה במדרגות ראתה את בעלה עולה לקראתה, שפוף ובוכה, ולרגע תהתה מדוע הקדים לבוא לקחתה. "קבענו בארבע, למה באת עכשיו? שאלה אותו, אך לא חיכתה לתשובתו. "ישר תפסתי את הראש. זה צחי נכון? מה קרה לצחי? הרגשתי ישר שהוא נהרג, לפי הבכי שלו."

כששולה חזרה להכרתה, היא מצאה עצמה אצל אחותה, ולצידה רופאים וחיילים. "איפה צחי?" שאלה את כולם. "תגידו הוא נהרג? הם שתקו."

שולה: "רצינו שתהיה הלוויה הכי מסודרת. צחי היה אדם שכיבד את כולם." ששון: "ורצינו שכולם יכבדו אותו."

אך לכל אחד מהם היה קשה לבשר לשאר בני המשפחה על מות הבן. שולה: "בטלפון הראשון כבר התעלפתי. לא יכולתי לבשר את זה הלאה. אחד העביר לשני."

אייל ידע אחרון. סמוך מאד למועד ההלוויה. קשה היה לאתרו. שולה: "אייל לא האמין שאחיו איננו. הוא בהה באחרים, לאבכה. המשפחה והחברים אמרו לו שיבכה, אך הוא לא הגיב. רק בחדשות של חצות, כשפורסמו תצלומי ההרוגים, אז הבין

הם היו חמישה חברים טובים, צמחחו בינוער העובד והלומד, ושנחשבו לבלבגניסטים. כולם היו בטוחים שיהיו ג'ובניקים והתברדו. צחי היה הראשון שהתגייס, ובעקבות אחיו הגיע לגולני. לחברים שלו אמר, שאם לא יצטרפו אליו לא יהיה חבר שלהם. והחברים התגייסו. כולם הגיעו ליחידות קרביות והצטיינו בשירותם.

לראשונה, שמשוה נורא קרה לאחיו, שכה קשור היה אליו.

ההלוויה היתה ענקית. תושבי טבריה רבים התלכדו לשעה קלה סביב הכאב הגדול; עשרות חברים, משפחה ומכרים רחוקים.

כיצד מעכלים ידיעה כזאת?

"עד היום לא עיכלתי. עד היום אני מאמינה,

שהבן שלי חוזר. אי אפשר לעכל דבר כזה. הוא

חסר לנו עם החיוך שלו. הוא היה כזה ליצן, לא עשה רע לאף אחד, עשה מה שבראש שלו."

מי עזר לכם להתמודד?

"חוץ מחברים אף אחד."

הם ממשיכים לבקר כמו בהתחלה?"

"ואפילו יותר. החברים שלו מגיעים אלינו בדרך כלל לישראל מהצבא, כל יום שישי, יושבים על אבטיח ומספרים על החברות ועל החוויות. בדרך

צבא הגנה לישראל

הנני להודיע על העלאה

בדרגה של ח/5053744

סמל דאלי צחי ז"ל

לדרגת סמ"ר מיום 19

באוגוסט 1993.

בשם המטה הכללי של

צבא הגנה לישראל, הנני

מביע את רגשות

השתתפותנו באבל הכבד.

יורם יאיר, אלוף

ראש אגף כוח האדם

ח' באולול התשנ"ג

25 באוגוסט 1993

צחי דאלי הרג מחבל בעזה

וסיפר שהכל בסדר." לפני כארבעה חודשים נתקל כוח צה"ל במחבל מבוקש בעזה, ובחילופי האש נהרג המחבל. דאלי היה החייל שהרג את המחבל, והוא זכה לאות הער"כ ממפקדיו על גילוי תושיה בקרב. "הוא היה אמור להשתחרר מצה"ל בעוד עשרה חודשים", סיפר בעצב, ששון דאלי, אביו של החייל, "כל הזמן דאגתי לו ושלחתי לו מוניות מיוחדות שיקחו ויחזירו אותו. היה לי חשש בלב שמשהו יקרה. אמרתי לו שיזהר ויגמור את הצבא בשלום". ליד האב ישבו אחיו, אייל, בן 21, ואחותו הצעירה מירית, בת 15, כשהם ממררים בבכי. "הוא עבר את כל המקומות המסוכנים, כמו עזה, יהודה ושומרון ולבנון", ציין האב. דני ברנד

"צחי, צחי, הלכת לעולמים, אתה לא תחזור יותר", צעקה אמו של סמל ראשון צחי דאלי, שנהרג אתמול יחד עם שישה מחיילי גולני ברצועת הבטי"ח בדרום לבנון. סמ"ר צחי דאלי נולד בפתח-תקווה. מאוחר יותר עברו הוריו לעפולה ואחר כך לטבריה, שם גדל והתחנך. עם סיום לימודיו בבית הספר המקצועי עמל כטבריה התגייס לגולני. "היה לו ברור שהוא הולך לגולני בעקבות אחיו אייל, שהיה לוחם בגולני והשתחרר לפני חודש וחצי", סיפר גיל בחבוט, חברו הטוב של צחי, "הוא היה ילד נפלא שאהב לצ"חוק ולבלות. תמיד חיך ומעולם לא היה עצוב. בלעדיו יהיה לי קשה", הוסיף החבר "רק לפני יומיים הוא התקשר הביתה מלבנון, שוחח עם אחיו אייל

"הנוער העובד והלומד" מרכיז ראשו עם מותו ללא עת של חברנו

צחי

יהי זכרו ברוך.

הוא קוטף אותם/ שחר שחר

לצחי דאלי שנשאר בן 20

הוא קוטף אותם פרחים אחד אחד.
הוא אוסף אותם אליו אחד אחד.
כאילו אין מקום לפרחים
כאן בין החוחים.
כאילו הם ממחרים, מעדיפים להיות שם, בין נופת צופים.

הוא קוטף אותם פרחים אחד אחד.
הוא מנופף ביופים לחיים אחד אחד.
כאילו לא כל חלום
אמור להתגשם.

כאילו חול אדום
אמור להתפזר כממטרי גשם.

הוא קוטף אותם פרחים.
אחד.
אחד.
ועוד אחד...

● מתוך ספר "זמן החתולי" שייצא לאור בקרוב.

צחי

(לזכרו של צחי דאלי)

אמרת שאתה הולך לגולני והכל יהיה בסדר היינו "בנוער העובד והלומד" באותו החדר אמרת שנהיה ביחד כל אחד למען כולנו רק תראה צחי, איפה אתה ואיפה אנחנו

הלכת מאיתנו מוקדם מדי לא בעיתוי ולא בזמן והמלחמה על קיומנו פה גובה הרבה דם ראיתי בדימויני אותך צוחק באישונים גדולים ומבריקים וראיתי את החברים שלך... בני עשקים כן, בני עשירים בוכים!!!

רק במוצי"ש האחרון ישבת אתנו על אבטיח ויחד תיכננו את מסיבת השחרור ואת כל מה שתבטיח היו לך תוכניות אחרי שתפשוט את המדים ובלי הודעה מוקדמת השארת את כולנו המומים

צחי... אהבת את החיים והם החזירו לך פחות ומדינת ישראל כולה מצדיעה לך בגאווה ובדמעות נוח בשלום על משכבך, אותך לעולם לא נישכח היית חניך, היית לי חבר היית אח!

תהיי נשמתך צרורה בצרור החיים.

דרור ללוש

צ ח י

צחי של אמא

צחי של אבא

צ ח י

עם שיער שחור פחם

מעיון שקט בעיניו

צ ח י

של אח

של אחות

צ ח י

עם לב ששותק

וידיים גדולות - היודעות גם לחבק

צ ח י

ועכשיו - מה עכשיו?

לנו רק נשאר -

אמא של צחי

אבא של צחי

צ ח י

יום שישי שעת ערביים

כל החבר'ה הגיעו היום

זוכר?

תמיד חיכינו לערב כזה

היום כולנו בבית

כולם...? כמעט...

אתה חסר אתה לא פה

אנחנו מחכים לך, כולנו

צ ח י

עבר כבר יום שישי עברה גם השבת

החבר'ה

א ח י

כל יום חדש הפצע גדל

עוד יום חדש ואני סובל

אתה אולי מלמעלה משקיף

ואני מלמטה נחלש ותקיף

משתדל להאמין בזאת העובדה

שאתה כבר לא כאן - באדמה

הרבה חברים מנסים לעזור

ועוצרים בעדי מליפול לבור

רק חבל שמיום ליום שפת הבור מתקרבת

ואני עדיין בתוד הרכבת

רוצה אני לקפוץ ולחזור אל המציאות

לחזור אל האמת ולברוח מהבדידות

אך הפחד ששולט בי לרוב מנצח

ולהשלים עם העובדה שאתה לא כאן

צריך הרבה כח

אבל כנראה שאין לי ברירה

ולא להתרפק על איזה אגדה

לחזור למסלול ולשגרת החיים

ולהצטער על שאתה אי שם במרומים

אייל דאלי

צחי דאלי ז"ל - חבר שהלך לי לאיבוד

חבר שהראה לי דרך הלך לי לאיבוד. בשבוע שעבר, עלה על מטען צד הגדוד. / הוא השאיר אחריו את המשפחה, אותי והרבה חברים שכולם כואבים בוכים ובוכים. / החבר הזה אהב כל הזמן לצחוק, אהב את כולם ואף פעם לא רצה לבכות, תמיד רצה להיות חייל בחיל קרבי, וכשהגיע לחיל קרבי, הוא נהרג ע"י ערבי. / צחי, אותך לעולם לא נשכח / ובכל יום שיעבור ליבנו ימשיך ויצרח, נותר לי חבר, רק את נשמתך לברך, שתהיה צרורה בצרור החיים, ושתזכה להיות בן עדן וזו בקשה ממני אל האלוהים.

הבני להודיע על העלאת בדרגה של
ח/5053744 סמל דאלי צחי ז"ל
לדרגת סס"ר מיום 19 באוגוסט 1993.
כשם החטה הכללי של צבא הגנה
לישראל, הנני מביע את רבשות
השתתפותנו באגל הכבוד.

יום יאה אלף
ראש אגף כוח האדם

25 באוגוסט 1993

ח' באלול התשנ"ג

שר הביטחון

נברת שולמית ומר ששון דאלי היקרים,

צחי ז"ל. חרשו נא לי, לחשתתף בכל לב באבלכם, בהילקה סכם

סמל-ראשון צחי דאלי ז"ל נתן את חייו למען מולדתו. הוא נפל ביום ב' באלול תשנ"ג (19.8.93) באזור הכפר אל פארש ברצועת הבטחון שבלבנון, שעה שחכה שהוא נימנח עליו חוד מביצוע מארב לילה ועלה על מסען חבלה.

צחי ז"ל שירת בנדוד חי"ר 12, חיל רגלים. הוא היה לוחם למופת, נכון לכל משימה בכל עת, בעל בטחון עצמי, תמיד נתן כתף וסייע לחבריו, אהוב על חבריו ומפקדיו, זכה להערכה כנה מחסובבים אותו.

צחי ז"ל הועלה לדרגת סמל-ראשון לאחר המוות.

זכרו של סמל-ראשון צחי דאלי ז"ל הוא קודש ונצרכו בלבנו בנאון.

בהוקרה,

יצחק רבין רב-אלוף (מיל)
שר הביטחון

אלול תשנ"ג
ספט' 1993

מלאך לבן בשמי טבריה

צחי ז"ל בתצלום מתקופת השירות הצבאי. "כל הזמן נדמה לי שהוא אורטו-נוכס הביתה"

לפני כשנה נהרג
סמל צחי דאלי
בדרום לבנון. הוריו
השכולים מקדישים
את כל זמנם וכספם
להנצחת זיכרו: גן
ציבורי על שמו, ספר
תורה יקר, שמומן
בחלקו מתרומות,
שיר נוגע ללב ושמו
"המלאך בלבן" •
המחבר, הזמר
התימני העיוור, גידי
שמור, ביצע אותו
לפני קהל של אלפים
באיצטדיון הכדורגל
בטבריה • "השיר
הזה הוא ההנצחה
הכי משמעותית
של בנו"

מאת נעמי לבנון-קשת
צילם אהרון יוסלביץ

במסגרת פעולות ההנצחה, ייעדו ההורים לזכרו של צחי בסניף תנועת 'הנוער העובד' בטבריה, שם שימש כמורה. לא מכבר אף נערך באיצטדיון המקומי מישחק כדורגל מיוחד לזכר בנו, בין מכבי תל-אביב לנבחרת המשטרה, בנוכחות אלוף הפיקוד איציק מרדכי, ראש העיר יוסי פרץ וקצין חינוך-ספורט, סא"ל אייל מדני. שם, על הרשא, באונוי הקהל שגדש את היציעים, השמיע לראשונה הזמר התימני העיוור, גידי שמור, את השיר "המלאך בלבן", שנכתב במיוחד לזכרו של צחי.

בהמשך חנכו גן ציבורי מול ביתם, על שם בנו, ועכשיו הם משקפים אליו ממרפסת דירתם ורואים איך הילדים נעצרים בכובד ראש ליד מצבת האבן שעליה חקוק שמו, "כי כולם בטבריה מכירים את צחי", אומר האב.

הם גם הכניסו ספר תורה על שמו לבית-הכנסת השכונתי ובתום הטקס ערכו סעודת ענק ל-900 קרואים. גם עשינו הכל כאילו זו התחנה של צחי", אומרת האם שולמית, "ספר התורה היה הכלה ואילו החתן, צחי שלנו, הביט מהשמיים. הלב שלנו היה שבור ובוכה, אבל הבטחנו לו להיות חוקים בשבילו, ואנחנו משתדרלים לקיים את זה, גם אם זה קשה".

הזמנת ספר תורה היא, כידוע, מיבצע יקר, שעלותו כ-25 אלף דולר, ובני הזוג דאלי התקשו לממן, גם לאחר שהקדישו לכך את כל חסכונותיהם. בצד להם פנו ליוסי סיאם וגוללו בתוכניתו את בעייתם. הסיפור היכה גלים ונגע לליבותיהם של מאות אנשים, והכספים החלו לזרום. גם הזמר גידי שמור האוין לתוכנית, וכמו רבים אחרים, התקשר לבני המשפחה, נרגש עד עומקי נשמתו. בשיחה עמם הציע לקיים מופע התנדבותי, שהכנסותיו יוקדשו לאותה מטרה. אלא שעוד בטרם קרמה התוכנית עור וגידים טילפנה אליו שולמית וסיפרה לו כי הסכום החסר להשלמת ספר התורה, כבר גויס מתרומות הציבור. "ברגע שהכסף נאסף,

ל תקרית בגבול הצפון מחסירה פעימה כליבותיהם של בני משפחת דאלי מטבריה. כשנופל שם חייל ישראלי, הם מבכים אותו עם משפחתו. שישן (44) ושולמית (40) דאלי איבדו את בנו צחי לפני כשנה, כאשר קבוצה של חיילי גולני, וצחי ביניהם, נפגעה ממטען-צד בעת סיור בלבנון, שבעה חיילים נהרגו באותה תקרית, שאירעה לפני עלות השחר, ושניים נפצעו. סמל צחי דאלי היה בן 20 כמותו. רק תשעה חודשים נותרו לו לשרת בצבא. בבית נשארו אחיו הבכור, אייל (22), ושירת אף הוא בגולני, ומירית, תיכונטיסטית בת 16.

ששון ושולמית, זוג צנוע ומופנם, חשים מאו כמי שחרב עליהם עולמם. זה שנה שחיהם מתמקרים בהנצחתו של צחי שלהם. ניכר על ששון שאינו מורגל בחשיפת רגשותיו. מרי פעם קולו נשבר, והוא חושק את לסתותיו במאמץ אדיר להתאפק ולא לבכות. אבל הכאב חוק ממנו. הזכרונות והגעגועים מתגברים עליו והדמעות מציפות את עיניו וגולשות אל לחייו.

ששון, סוהר בגימלאות וכיום מחסנאי, נשא לאשה את שולמית כשהיה בן 21. היא היתה אז בת 17, יתומה מגיל צעיר, שגדלה במוסדות. הם טיפחו קן חם לילדיהם. הקפידו על חינוכם, ודאגו שילמדו, כדי להבטיח את עתידם. היה ברור להם שצחי יילך לגולני בעקבות אחיו הבכור. גם הלימודים מכינה של מיכללת תל-חי נכללו בין תוכניותיו. צחי שירת בעזה ובשכם קודם שהגיע ללבנון. לאחר השחרור התכוון לעבוד במשך שנה כדי לחסוך כסף ולצאת לטיול תרמילים בארה"ב וברודס-אמריקה.

"הוא היה ילד שמח שאהב את החיים", אומר האב בקול חנוק. "הגעגועים אליו אוכלים בנו בכל פה. כל הזמן נדמה לי שהוא אורטו-נוכס הביתה. אחרי שנה זה אפילו יותר קשה מאשר בהתחלה, אולי כי אז עוד לא עיכלנו את גודל האובדן. אנחנו מרכיבים עליו בבית כל הזמן, כאילו הוא בינינו. לא רוצים לשכוח אותו ולכן לא מפסיקים לדבר עליו ולא מתעלמים או מרחיקים".

אחר הקירות בחדרו של צחי עמוס תצלומים מתקופת שנות בחייו. תמונה גדולת ממדים תלויה גם כסלון. האסון, הם אומרים, קירב מאוד את המשפחה זה לזה. העמיק את הקשר ביניהם והגביר את הראגה ההדדית.

"שלוש פעמים בשבוע אנחנו הולכים לקבר שלו ומטפחים אותו", אומר ששון, "כל יום שני וחמישי אני אצלו ובכל יום שישני אני מדליק לו נר של שבת, אומר לו: 'שבת שלום, צחי', והילדים מספרים לו מה עבר עליהם במשך השבוע. בית-הקברות הפך לחלק מחיינו. כשאין סביבנו אנשים, אני ואשתי בוכים חופשי, אבל ברוב הפעמים אנחנו מוצאים שם חברים של צחי, שמגיעים עד היום לקבר, ואז אנחנו מתאפקים כדי לא להקשות עליהם.

"לשולה אשתי המצב קשה יותר. אני חושב שאני מצליח להתמודד עם האבל קצת אחרת ממנה, כי אני מעסיק את עצמי כל הזמן בהנצחה שלו. אם אני לא משקיע את עצמי במיפעלים לזכרו, אני מוצא את עצמי חושב עליו ובוכה".

לא רצינו בשום אופן שיעשו עוד 'שנור', אומרת שולמית, "לכן ביקשתי מהזמר הסימפטי הזה, שהיה מוכן לעזור עם כל הלב, שלא יעבוד סתם". הקשר בין שמור למשפחה נותק למספר חודשים ואז טילפנה שולמית יום אחד לשמור, המתגורר בפתח-תקווה, וביקשה ממנו בדחילו ורחימו, כי ינסה לכתוב שיר לצחי שלה, לכבוד מישיח הכדורגל העתיד להתקיים על שמו. "זו היתה מבחינתי הפתעה", מספר גידי. "אמנם עוד בשיחות קודמות בינינו, כשהצעת את עזרתי כאירגון ערב התרמה, דובר על כך שבבוא היום אכתוב שיר לזכרו של צחי

ובכך ננציה אותו. אבל להתרעה כלי-כך קצרה לא ציפיתי. ופתאום היא מטלפנת ומבקשת שיר בתוך יומיים-שלושה: זה היה קשה, אבל בהחלט אתגר. התחלתי לכתוב והכל זרם כלי-כך, שאני בטוח שצחי עזר לי מלמעלה, כי לא קרה לי שכתבתי שיר כלי-כך מהר ובצורה קולחת".

כעבור 24 שעות, טילפן לבית משפחת דאלי והשמייע לשולמית את השיר שעל מילותיו הוא חתום ביחד עם שולמית צברי ואת לחנו כתב בעצמו. הוא עדיין זוכר את קולה הנסער. "כתבת כאילו הכרת אותו", אמרה בדמעות. יומיים לאחר

מכן הגיע שמור לאיצטדיון בטבריה. קהל של 2000 איש הצטופף שם, והאזין בהתרגשות ובדמעות לביצוע הבכורה של השיר. כעבור חודשים, השמייע את השיר פעם נוספת בטקס הכנסת ספר התורה על שמו של צחי. אבל לא הוא וגם לא הוריו של צחי העלו על דעתם את מהלך העניינים בהמשך: עד מהרה זכה השיר להשמעות תכופות בתחנת הרדיו המקומית של טבריה ובתחנות נוספות בצפון הארץ ורכש אוהדים רבים. "היום כולם שרים בטבריה את 'צחי שלנו, מלאך בלבן'", אומר ששון. "גם שולה ואני שרים בבית את השיר ומרגישים כאילו אנחנו מדברים אליו".

בינתיים התהדרקו יחסי הזוג עם גידי שמור והיום הוא אחד מבני המשפחה. "זכות גדולה נפלה בחלקי - לכתוב שיר על אדם שנפל בקרב" הוא אומר בהתרגשות, "אני מתייחס לזה בחרדת קודש". אגב, לפני כחודש השמייע גם יוסי סיאס את השיר בתוכניתו, השמעת בכורה רדיופונית ארץ-צית, ואף הבטיח למשפחה, כי יחזור וישמיעו בימי זיכרון. "השיר הזה הוא ההנצחה הכי חשובה ומשמעותית של בנו, כי בדרך זו צחי שלנו נישא בפה ובלב של כולם", אומר ששון.

גידי שמור (33), אב לבן שלוש ולבן שנה וחצי, התגרש לפני שנה וחצי מאורלי, לה היה נשוי במשך ארבע שנים. "חיי הנישואים שלנו פשוט לא עלו יפה", הוא אומר. "אין לזה שום קשר לעובדה שאני עיוור. נפרדנו ברוח טובה, עד כמה שזה אפשרי. איך שלא יהיה, יש הרבה כאב בעניין כזה. אבל אנחנו משתדלים לשמור על קשר טוב ומכובד בינינו למען הילדים. לטקס הכנסת ספר התורה לזכרו של צחי, אפילו הבאת את גרושתי ואת הבנים, כי רציתי שיהיה להם חלק בזה".

"כשיצרתי את הקשר עם המשפחה, בעקבות השידור הראשון של יוסי סיאס, הייתי בעיצומו של משבר אישי, תוצאה של גירושי. בסך הכל עברתי תקופה מאוד לא קלה, שהשפיעה על עבודתי: מיעטתי ליצור ומיעטתי להופיע. דווקא הקשר המימי-חד שיצרתי עם משפחת דאלי, וכמובן השיר שכתבתי לזכרו של צחי, השיבו לי את המרץ ואת הרצון ליצור ומאז כתבתי כבר עוד שבעה שירים ואני מרגיש שאני חוזר לעצמי. עד כה הוצאתי שלוש קלטות ובקרוב תצא קלטת נוספת עם החומר שכתבתי בחצי השנה האחרונה, והיא תכלול גם את השיר 'המלאך בלבן'".

ובני משפחת דאלי, העונדים על צווארם תליוני זהב שבהם מוטבעת תמונתו של צחי ("כרי שיידע שהוא קרוב ללבנו כל הזמן") ממשיכים בהנצחתו. לאחר שהוציאו ספרי תהי-לים קטנים על שמו של בנם, יוציאו בחודש הבא ספר לזכרו, וזה בעצם הרצף שממנו חוששים בני משפחת דאלי יותר מכל. "אני לא יודע מה יקרה בבוקר שבו נקום ונדע שאין לנו יותר משימות הנצחה, כי כבר עשינו הכל", אומר ששון, ועיניו דומעות. "ברור לי שיהיה לנו קשה מאוד, כי זה החזיק אותנו, ועכשיו נצטרך לעבור תקופת הסתגלות לא קלה לעובדה שחיים עם הריק. בכל מקרה, צחי כל הזמן איתנו והוא חי בתוכנו".

ההורים השכולים, ששון ושולמית דאלי עם הזמר גידי שמור (משמאל). "כשאנחנו שרים את השיר שחיבר גידי, אנחנו כאילו משוחחים עם צחי שלנו"

סמ"ר צחי דאלי

בן 20, מטבריה. הוא היה ילד שאהב את החיים

צבא הגנה לישראל
יח' דואר צבאי 02182
ז' באלול תשנ"ג
24 אוגוסט '93

משפחת דאלי יקרה

המומים וכואבים עמדנו מעל קברו של סמ"ר צחי דאלי מעל קברם של ששת חבריו הנוספים אשר נפלו עימו בדרום לבנון ביום ה' ב' אלול תשנ"ג 19 אוגוסט 1993.

אנחנו אבדנו את צחי דאלי, חברינו אשר היה בין טובי לוחמינו ונפל תוך מילוי תפקידו בהגנה על ישובי הצפון, ואתם אבדתם את היקר לכם מכל - את בנכם.

אין נחמה לאובדן שכזה.

אנו מצידנו נזכור ולא נשכח.

נמשיך ללכת באותה מסירות שאיפיינה כל כך את בנכם, תוך שאנו עושים את כל מאמצינו לשמור על ילדינו.

גדוד "ברק" מרכיז היום ראש לזכר צחי דאלי

ולזכר ששת חבריו אשר נפלו עימו.

יריב קריגר, סגן אלוף
מפקד הגדוד

סג"ר יחזקאל דנון

צחי

הוא נשאר בן עשרים
והזמן חלף
זמן שלא נגע בפניו, זמן בלעדיו!
הוא אבד בחולות,
עד היום שלא שב
רק עכשיו אפשר לדבר רגע אליו
לפעמים גם פצע ישן, שב ונפתח.

מה עושים עם חבר שכמותך
שלא שם ולא פה, שהיה ואינו
ובכל זאת ישנו
כי עם הזמן זה דעך
הכאב שכך
לפעמים גם פצע ישן, שב ונפתח.

צחי תגיד לי אתה
מה עושים עם, חבר שכמותך
מה עושים עם מותך
עם זכרון היותך
עם חבר שכמותך
שנשאר בן עשרים.

צחי

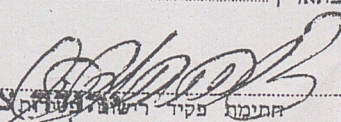

צחי תגיד לי אתה
מה עושים עם, חבר שכמותך
מה עושים עם מותך
עם זכרון היותך
עם חבר שכמותך
שנשאר בן עשרים.

צחי תגיד לי אתה
מה עושים עם חבר שכמותך
שלא שם ולא פה, שהיה ואינו
ובכל זאת ישנו
כי עם הזמן זה דעך
הכאב שכך
לפעמים גם פצע ישן, שב ונפתח.

הוא נשאר בן עשרים
והזמן חלף
זמן שלא נגע בפניו, זמן בלעדיו!
הוא אבד בחולות,
עד היום שלא שב
רק עכשיו אפשר לדבר רגע אליו

תעודת פטירה

שם המשפחה		צ'אלי	
שם הפרטי של האב		/ 182	
מספר הזהות	2	השם הפרטי	3 מ
תאריך הלידה הגריגוריאני	1973	יום	19
שנה	1973	חודש	05
המזב האישי	כ"ק	הדת	יהודי
תאריך הפטירה הגריגוריאני	1993	יום	19
שנה	1993	חודש	08
תאריך הפטירה העברי	ב' / אלול / תשנ"ג	יום	ב' / אלול / תשנ"ג
שם הישוב	תל אביב	שם בית החולים	—
סיבת הפטירה			
פצעים / תל אביב / תשנ"ג			
הנני מאשר כי הפטירה ברשמה בפנקס הפטירות לשנת 1993 / אלול - 3			
והתעודה ניתנה בהתאם לסעיף 30(ב) לחוק מרשם האוכלוסין, תשכ"ה-1965			
הוצאה במשרד הפנים ב ירושלים בתאריך 24 אוג' 1993			
 חתמת המשרד ע"י מנהל גנ"ז מרכזי ת"ד 8158 ירושלים 91061		 משרד הפנים	

5053744 י"ל א"ר

ת"ל א"ר י"ל א"ר א"ר א"ר

19.5.73

יום רביעי, כ"ט באב תשס"ג
27/8/03

**דברים לזכרו של צחי דאלי ז"ל
במלאת עשר שנים לנפילתו**

משפחת דאלי היקרה:
שולמית, ששון, אייל ומירית
ידידים ומכרים, מוריי ורבותיי!

היום, במלאת עשר שנים לנפילתו של צחי ז"ל, אנו שבים ומתייחדים עם זכרו הברוך, שבים ומזכירים את גבורתו, את זיו עלומיו, את נחישות רצונו ואת מסירות נפשו.
אכן: "קול דמי-הזמן צועקים אלינו מן האדמה ונושאים עיניים עצובות אל השמיים ואל צבאם", כדברי המשורר נתן יונתן.

רבותיי!
מיום שלקחתי על עצמי לערוך את ספר הזכרון לצחי ז"ל ולכתוב לו הקדמה, אני מלווה את משפחת דאלי היקרה. שני דברים אני מבקש להדגיש:

האחד – במפעל ההנצחה המבורך, המשובח והמופתי הראתה משפחת דאלי האהובה את מאבקה בשכול: את אפר היגון הפכה לפאר של גבורת נפש, את הרוח הנכאה הפכה לרוח איתנה של הנצחה, את מילות השבר השחורות הפכה לספר זכרון במילות זוהר!

מכובדיי!
בכל הפעמים שעמדתי לפניכם כאן, כדי לשאת דברים לזכרו של צחי ז"ל, וכן באותה הקדמה לספר הזכרון (שהזכרתי), ביטאתי את הדמעה, את הכאב, את הגבורה, את הנחמה, את התקווה ואת שמחת החיים שעתידיים בני משפחת דאלי לזכות בה!

זהו הדבר השני שברצוני להדגיש: פסוקי הנחמה שציטטתי מנביאי ישראל – ישעיהו וירמיהו – התקיימו במשפחה הנפלאה הזאת. אייל ומירית ייבדלו לחיים ארוכים החזירו למשפחה את שמחת החיים ואת התפארת. אייל, עלם חמודות בפני עצמו, סיים בהצלחה יתירה תואר ראשון במינהל עסקים ובכלכלה, עובד ועושה חיל לתפארת הוריו ואחותו.

מירית היקרה – מיום נישואיה, ובעיקר מאז לידת דביר, נרו יאיר,
החזירה למשפחה את חדות החיים והעניקה להם את הכינויים היקרים
מפז: סבתא, סבא ודוד.

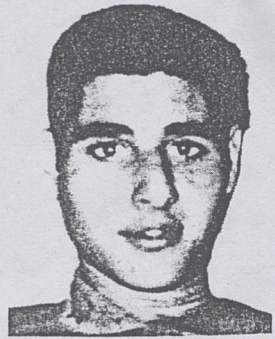
בני משפחת דאלי היקרים!
מי יתן ותזכו לרוות נחת מאייל היקר בברית נישואיו ונזכה כולנו
להשתתף בשמחתכם!
ויתקיימו בכם דברי הנביא ישעיהו, מנחם ציון:
"ושמחת עולם על ראשם
ששון ושמחה ישיגו
ונסו יגון ואנחה" (ישעיהו ל"ה 10, נ"א 11)

באהבה, בהוקרה, בכבוד, בגאווה ובהערכה
ייאסף זכרו של צחי היקר
להיות עמנו לעד! לעד!

היו ברוכים!!!

יונה בן-צבי
ידיד המשפחה

דאלי, צחי

בן שולמית וששון. נולד ביום י"ז באייר תשל"ג (19.5.1973), בפתח תקווה, למשפחה בת שלושה ילדים. כשהיה צחי בן שנתיים, עברה המשפחה להתגורר בעפולה ולאחר שנה קבעו מקום מגוריהם בטבריה. צחי למד בבית-הספר היסודי "ארליך" ובבית-הספר התיכון המקצועי "עמל" במגמה למכניקה. נער עליז ותוסס, שאהב את החיים. היה פעיל בתנועת "הנוער העובד והלומד" והרבה לשחות ולגלוש בים. אהבתו הגדולה היתה האופנועים. בבית-הספר התיכון היו לו חברים רבים ועם ארבעה מהם יצר חבורה שכונתה "החמישייה", ויחד עשו הכל.

בתחילת חודש אוגוסט 1991, גויס צחי לשירות חובה בצה"ל. אחיו הבכור, אייל, שירת באותה תקופה בחטיבת גולני וצחי בחר ללכת בדרכו. הוא סיים טירונות ארוכה וקשה והמשיך את מסלולו הקרבי בקורס מ"כים חי"ר. בסיומו קיבל דרגת רב"ט, נשלח לשרת בגדוד "ברק" ויצא עם הגדוד לאימונים ולפעילות מבצעית על גבול לבנון. צחי אהב את הצבא, בעיקר את הפעילות המבצעית. היה גאה מאוד להיות לוחם. על אף שלא היה בחור דתי, תמיד הדליק נר לפני יציאתו לבסיס ובירך את ברכת הדרך. בהמשך שירותו הועלה לדרגת סמל. חבריו בפלוגה סיפרו, כי צחי היה בחור שקט, צנוע, אפילו ביישן מעט, אך בעל ביטחון עצמי, והשתלב נפלא בפלוגה. התגלה כלוחם אמיץ והתנדב לכל משימה. לצחי היו קשרים קרובים וחמים עם בני משפחתו. הוא גילה דאגה רבה לבריאותה הרופפת של אמו. כשהגיע לחופשות מהצבא, חזר אל העגילים הגדולים, השרשראות והבגדים הזרוקים.

ביום ב' באלול תשנ"ג (19.8.1993), נפל צחי בקרב בלבנון. הוא יצא עם כוח גולני למארב באיזור הכפר אל-פארש ברצועת הביטחון בדרום לבנון. הכוח עלה על מטען רב עוצמה ושבעה חיילים נהרגו. צחי הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בטבריה. הותיר אחריו אח – אייל, ואחות – מירית. בן עשרים היה בנופלו. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמ"ר.

שר הביטחון יצחק רבין, כתב למשפחה: "צחי היה לוחם למופת, נכון לכל משימה בכל עת. תמיד נתן כתף וסייע לחבריו. היה אהוב על חבריו ומפקדיו וזכה להערכה כנה מהסובבים אותו". במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד היחידה: "אנחנו איבדנו את צחי, שהיה בין טובי לוחמינו. צחי נפל תוך מילוי תפקידו בהגנה על יישובי הצפון. ... אנו נמשיך ללכת באותה מסירות שאפיינה כל כך את בנכם, ונמשיך להגן על בתינו וילדינו".

בני המשפחה הנציחו את זכרו בספר תורה מהודר על קלף לא משוח, שתרמו לבית הכנסת בשכונת נווה שלום בטבריה.

הזמר גידי שמור כתב לזכרו שיר "מלאך בלבן". מתוך השיר: "איך זה פתאום אינך עוד אתנו? / צחי שלנו מלאך בלבן / לעד תישאר חרוט בלבנו / צחוק נעורים כאילו עוד כאן. / איך זה פתאום אינך עוד אתנו? / צחי שלנו מלאך בלבן / לעד תישאר חרוט בלבנו / צחוקך יהדהר ושמך ינוגן".